

[Weikop.]

være enig med det ærede medlem heri, for jeg ser nu — kan jeg godt sige — med meget stor beklagelse på, at ministeren slet ikke har prøvet på enten helt eller delvis eller bare en lille smule at indfri det tilsagn, som ministeren gav, da loven sidst var fremme, om at fjerne det, man kan kalde for unødvendige bemyndigelser i denne lov.

Se, den højtærede minister henviser til valutasituationen — jeg var lige ved at sige, at det er heller ikke noget nyt, for det gjorde den højtærede minister også i februar måned, da vi sidst havde loven fremme. Ganske vist var situationen dengang en anden, dengang regnede ministeren med en nogenlunde stabil valutaudvikling i 1954, og ministeren mente iøvrigt dengang, at det var nødvendigt at disponere velovervejet af hensyn til den beskedne valutareserve, vi havde. Der skulle, sagde den højtærede minister, ikke træffes foranstaltninger, som kunne vanskeliggøre situationen for os rent betalingsmæssigt. Ja, nu ved vi, hvor velovervejet regeringen har disponeret, og vi ved jo, at den beskedne valutareserve, som ministeren dengang sagde at der skulle værnes om, nu er gået fløjten. Det skal jeg imidlertid ikke komme så meget ind på, for den højtærede handelsminister har jo erklæret sig medansvarlig derfor.

Det er rigtigt, som det ærede medlem hr. Lars P. Jensen sagde, at de økonomiske forhold har været drøftet meget indgående i det høje ting, men se, det, jeg hæfter mig ved nu, er, at hvadenten der er udsigt til mere stabile valutaforhold, eller valutaforholdene er mindre gode, så mener ministeren og dermed regeringen, at loven ikke kan ændres. Konklusionen heraf skulle jo være den, at man aldrig vil kunne foreslå ændringer i loven, men det kan jeg ikke rigtig tro kan være regeringens mening. Når den højtærede minister nu ikke ønsker loven ændret og dermed ikke indfrier sit tilsagn, så er det vel ikke helt ubegrundet at antage, at regeringen selv mangler troen på at kunne føre en økonomisk politik, der helt kan overflødiggøre tilstedeværelsen af de bestemmelser i loven, som jeg udtrykkelig siger udelukkende tager sigte på ganske ekstraordinære forhold. Rationeringer hører

krigens og vareknaphedens tid til, det tror jeg den højtærede minister vil være enig med mig i — det håber jeg da — og hvorfor skal det så stadig stå i loven, at den bl. a. har det formål at kunne begrænse det indenlandske forbrug — altså forbrugsbegrænsning gennem rationering? Det forekommer mig så meget mere overflødigt, eftersom nye rationeringer kun kan gennemføres ved lov eller med tilslutning af vareforsyningsudvalget. Jeg synes, at tiden må være inde til at skrinlægge muligheden for indførelse af rationeringer uden ved lov, for jeg må da gå ud fra, at spørgsmålet om rationering ikke er aktuelt, og at der heller ikke er nogen som helst udsigt til rationering. Der ville således være god anledning til at rense sådanne bestemmelser ud af loven.

Efter ministerens oplysninger har vi tilbage af rationeringer kun boligministeriets materialeregulering og automobilreguleringen, og disse to reguleringer kan jo udmærket, hvis man bevarer dem, indpasses i særlige love. Der er jo ikke noget i vejen for, det kender vi her fra det høje ting, at man f. eks. hvert år fremsætter lovforslag om bortsalg af brugte biler, hvilket iøvrigt har forbindelse med rationeringen. Såvidt jeg kan se, er der ingen saglig begrundelse for at opretholde bestemmelser, der er givet under helt andre forhold, end vi har nu, og lige så lidt kan jeg se nogen begrundelse for bibeholdelse af bestemmelsen om, at regulering af vareproduktionen kan foretages, forsåvidt der er eller vil blive udsigt til vareknaphed på det internationale marked. Det kan da vel ikke antages, efter hvad man kan skønne, at der vil opstå vareknaphed på de internationale markeder, så skal man da komme i en ganske særlig situation, og derfor må jeg anse også denne bestemmelse for overflødig.

Jeg finder, ligesom jeg tidligere har gjort og sagt, at tiden er inde til, at besværinger over administrationens afgørelser bør kunne indbringes for domstolene. Det vanskelige ved en bemyndigelseslov er jo at administrere den således, at der ikke opstår formodning om forskelsbehandling eller, kan jeg godt sige, ligefrem tilsidesættelse af berettigede interesser, og derfor mener jeg, at sagerne, som forholdene har udviklet sig, bør kunne indbringes for domstolene.

Når jeg nævner dette igen, er det ikke